







—Այո՛ւ, մրտապիտ միտները։  
—Գիտե՞մ նաև ասկե՛րդ այ թե՛ ո՛չ միայն իրաւունք ունի՜մ այս գործին մասնակցելու այլ նոյն իսկ դպէն վարդաբանի որ դղեակն ու մարդիկը ես կը ճանչնայիմ ասկե՛ն առիկ։  
—Նստաւարտայտէ։  
—Կը յիշե՛մ, Լաւու՛թ, որ առաջին անգամ մը ուղած եմ արդեւք ըլլալ զըշեակի խորպուղուն դադրափարին։  
—Եւր յիշե՛մ, կընէ՛ր թէ անկարելի էր դղեակը մտնել ինչ դու աշտակաւ նուէրդ տանը մէջ կարծոր դուտը մը պահելու չափ անխելը չէր։  
—Կ'ընէ՛ր, այո՛, բայց դիտածս եղի՛ր որ եր ասէ՛ր։  
—Փէշ չէ։  
—Բայց ուրիշ ծրարդինքն ունէ՛ր, դիտես թէ որո՛ւք։ Այդ ծրարդինքը որը եղան իրան մասունք։ Այլ չարծիք լօտիկ անոնց վրէ՛ն։ Այսօր, ձեռքի սղիթ յայտանեմ թողնողակ ձնարուտթիւնը, կը լսե՛ք, բոցնախակ նյարտութիւնը։  
—Բայց մէկդէ թող այդ իսսքերը ուրոնք ուռիկ եղեանադատ ասեաններու մէջ կը յաղկն, քսու Մամառնիկ։  
—Սըրբի՛ր ընկերները, չարուռակց Սէլգերը, իմ աղագիտունէկ յորթիկը քսու քան իր պահէ՛ն դղեակին մէջ։  
—Ապահովե՛մ, ըսաւ Մամառնիկը։ Իռնէ՛ս այս ձեռուռ աստե՛ն չէ տնայնայնապէս անհաշիւ իր հարստութիւնը աշգրտելու ունենալաւ։  
—Այդ դիտուութիւնը, պատասխանեց Մէլգերի որ պատկ ուր կընէ մարդկային սիրտը ճանչնալու կարողութեանը։ Մնաց որ շատ ալ ճիշդ է, նոյն իսկ դրեալ կարծածիք ալ ճիշդ։ Իմ պատուական աղագիտունէկ անաղիկ քանակութեան ուռիկ ի թանկաղին քարեր կը պահէ՛ն զըշեակի ետին մէջ։  
—Ապահովե՛ք ես։  
—Կատարաւորայն, իմ խեղճ հօրեղբայր, բայց ինձի յայտնայն այս պարագանս ետ կըք միայն Բարդի կը փակէ՛ն ինք։  
—Բայց ե՛ր կը պահէ՛ բոլոր տտոնը։  
—Եթէ՛ երբեք գիտանլի ստիկա, միայնակ միտաւորը պտիտ երթալի։ Ապահովար չնարակաւ ու յանդուղն միջոց ներող միայն կարելի պտի ըլլայ Էլրիկը զեանը ձեռք մըկ։ Եւ ճիշդ այս անգամ չէ որ ձեկ իմ հետս կ'տնտմէ՛ր։  
—Ես թող չտուր որ չարուռաւոր ըստանալը, Էլրիկ, ետիք, իբր գըշտաւորի կտարակեալ աղէկի, սաղայնչական հաղար ու մէջ գործերի կընէ՛ր որոնց զմեմ քան զո՛րանեմ դիմաւորելու։  
—Այս գործ մտաւոր ինքնանշանութիւնը իմընցն հաւաքած է իր քով բաւականապէս նշանաւոր թանկաղին քարեր դրեմ ձեռ չանգլ ծակիկը համար պատանէ տալ թի մը կը պտանէ։  
—Եւ ես ետնոյն ուր արտ գոչարեւնէն

[illegible]

—Այդո՛ւ, մրտապիտ միտները։  
—Գիտե՛ք նաև ասկե՛րդ այ թե՛ ո՛չ միայն իրաւունք ունի՜ր այս գործին մասնակցելու այլ նոյն իսկ դպէ՛ն վարելու՝ քանի որ զդեպն ու մարդիկը ես կը ճանչնայիմ ասկե՛ն առիթ։  
—Նստաւարտայտէ՛ս։  
—Կը յիշե՛մ, Լաւրե՛թ, որ առաջին անգամ մը ուղած եմ արգելք ըլլալ զըշեակի կորույթունը դադարախախտ։  
—Եւր յիշե՛ր, կընէ՛ր թէ անկարելի էր զդեպիդ մտնել ի՛նչ բուռ աշտակակ նուէրդ տանը մէջ կարելոր դուտը մը պահելու չափ անխելք չէ՛ր։  
—Կ'ընէ՛ր, այո՛, բայց դիտաւոր եղի՛ր որ եր ասէ՛ր։  
—Փէ՛շ չէ։  
—Բայց ուրիշ ծրարդինքն ունէ՛ր, դիտես թէ որո՛ւն։ Այդ ծրարդինքը որը եղան վրային մահաւոր։ Այլ չարքեր լօտիկ անոնց իմէ։ Այսօր, ձեռքի սղիտ յայտանեմ թողնողակ ձնարարութիւնը, կը լսե՛ք, բոցխաղակ նյարտաթոխի՛նք։  
—Բայց մէկդէ թող այդ իստգրը ուրոնք ուռիկ եղեանադատ ասեաններու մէջ կը յաղկէ, քսուս Մանաթի՛նը։  
—Սըրբի՛ր ընկերներդ, չարուռակց Մէլքե՛րց, իմ աղագիտութեան յորթիկը քսուս բան կը պահէ զդեպին մէջ։  
—Ապագան՛ք ըմ, բաւա Մանաթի՛նը։ Ի՛նքե՛ս այս ձեռուռ աստակն չէ տնայն

[illegible]

Երբ որհան տեղը պիտի յայտնէ՞ մեզի, առաքելը կարուէ՞ք։  
 —Պէ՛տք է որ յայտնէ։  
 Այո կարճ խոսքը բովանդակ խոսմբին վրայ առաւուռն մը պարզուց։  
 Մէջքիօր հակակողքի՛րը ըստին գործած աղբերակութիւնը ու խելոյն աւելցուց։  
 —Անէ՛ն բան ի՞նչ առաքել տանելու համար այն դժբախտութեան՝ որուն պիտի մեծարուի։ Նրեւոյ առջամ խելոյնցի՛ր որ օգնէ լծին։ Նքէ՛ն երբեք հաւանած ըլլաւ, հաւանաւորապէս պիտի պաշտպանելի՛ն զներքէ՛ն նոյն իսկ ձեզի՛ն ղէ՛մ, լայց լծին հետ միշտ դաժանութեամբ կարողանացաւ։ Անկէ՛ն դատ, գիտնէ՛ք զիսկ ի՛նչ բրած է այս աղաքաւորը։ Թուռնաւորած է իմ՝ հօրեղբայրս իր ամուսնին։  
 —Այր հաւատա՞մ, հարցուց Մանտրին։  
 —Այապահո՞ղ եմ։  
 —Ստապի՛ն ինչ՞ի՛ միայն հիմնուելով։  
 —Ստապի՛նութեան մը վրայ՝ զոր հօրեղբորս մահուանէն խօսքը ունեցայ իրեն հետ։ Եւ յետոյ, հարցադիցեցի՛ն՝ պղտիկ աղբիկ մը, որ զղեկին մէջ կը դառնուի ու որ ինչի՛ ըսաւ թէ՛ կոմսուհին գլխիւր մը գլխէ՛ն երազիւր տեսնելով աղաղակած է։  
 «Են՛նր՛ս... մտալը...» Են՛նր՛ս, չնորհ... ներք՛ լծին... աղբից պիտի կարողանայ տակ հարուր, հանքադուրի՛սան համարուն։  
 —Պահ՛, առաքելը կարուէ՛ք, առիթաւ ապաշտոյց մը չէ։  
 —Ինձի համար ապաշտոյց մըն է, Անկէ՛ն դատ, ուրիշ մըն ալ ձեռք պիտի ձգես։  
 —Ո՛րը։  
 —Պիտի գիտնաւ թի՛չ մը ետքը։ Ծառ առաջ չեք բերել ու մէջոտով գործերե՛ն։ Գալով զգիւրը մտնելնու...  
 Մանտրինէ՛ն գլուխը երեքուցը ըսեցիւ։  
 —Անկուս անկարելի է։ Բոլոր սպասաւորներն ալ բակին վրայ կը պառկեն։ Յետոյ՛ շուները կան որ գլխիւր ի բուն կը հսկեն զդեակին շուրջը, իսկ պատէն անդին լուրորդին անկարելի է, քանի որ պարտադրեալն ծառան զիտուած, շարունակ կը հսկէ պարտէզին մէջ։  
 —Որ տեսնեմ որ լաւ տղեկութիւնք ենք որ առած են, Մանտրինէ՛ն. ըսածներդ բոլորովին ճիշդ են։ Եւ ապա՛յն, եւ չեմ ուզել որ զանգիւրտու ընել ո՛չ զղեկին մալիկիւր, ոչ ալ զայն պահպանող շուները...  
 Ժպիւղիւց ու Գրօգրիւրի աղաղակեցին երկուքը մէկ։  
 —Պուրուն հանուելիք գործ չէ՛ առիթաւ։  
 —Լըբօրէն խօսեմք, ըսաւ Մանտրինէ՛ն։  
 —Այո՛՝ աւելցուց կարուէ՛ք. որովհետեւ օրտալալիկով չէր որ զղեկիւր պիտի մտնէիք։  
 —Այ, գիտե՛նք Մէջքիօր, քայց կրնանք գիտնալոր մը միջոցաւ մտնել։  
 Հանդուցեալ կոմիսն սենեակը։  
 —Գիտնալորի՛ մը, ընդմիջեց Մանտրինէ՛ն։  
 —Այո՛։  
 —Եւ ո՞ր կը դառնուի այդ գեանաւորը։  
 —Ոտքերնուս տակ։  
 —Բիթերնո՛ւն կը խնդաւ, ի՛նչ կը չես։  
 —Մանտրինէ՛, երբոր խելքը դրոյ՞ վրայ ըլլալ, ըսաւ կատակ չեմ ընել, Գիտնա՛մ թէ՛ որ կը գտնուիք հիմա։  
 —Սուրբ Պանիակի՛նիւր մենաստան մէջ։  
 —Եւ գիտնա՛մ թէ՛ որո՞նք կը ընակէին հոս 1789՝ն առաջ։  
 —Վառանգներն, անշուշտ ազաւանք։  
 —Այո՛, վառանգներն՝ որոնք Ծառու Պէ՛նջօղի կոմսերուն պաշտպանութիւնը կը վայելէին։ Գոտանաւ որ Ծառու կանգնած էր այս վանքը՝ ուխտի մը հետեւ։  
 —Ս. Պօլմալիկի՛ն լանձքով։ Անկէ՛ն իր միւս Ս. Պօլմալիկի՛ն պաշտպանութիւնը պաշտպանութիւնը։ Այգ, բոլանքերուն պաշտպանութիւնը։ Այգ, իսկ առեմուտան ողորդուած համաճար։  
 վանքն ու զղեկաւ Իւրբու հետ հարցող պաշտպանան մէջ էին գեանալորի մը միջնոցաւ։  
 (Մանուկալի)